קיצור שלחן ערוך — דין המים

אֵין לָשִׁין אֶת הַמַּצּוֹת אֶלָּא בְּמַיִם שֶׁלָּנוּ הַלַּיְלָה, דְּהַיְנוּ שֶׁיִּשְׁאַב אוֹתָם בֵּין הַשְּׁמָשׁוֹת וְיַעַמְדוּ בְּתָלוּשׁ כָּל הַלַּיְלָה, וַאֲפִלּוּ אִם הַלַּיְלָה אָרֹךְ יוֹתֵר מִשְּׁנֵים עָשָׂר שָׁעוֹת, אָסוּר לָלוּשׁ בָּהֶן עַד אוֹר הַיּוֹם. וְאִם הַלַּיְלָה קָצָר וְאֵין שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה שָׁעוֹת עַד אוֹר הַיּוֹם, צְרִיכִין לְהַמְתִּין עַד שֶׁיַּעַבְרוּ שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה שָׁעוֹת מִשָּׁעָה שֶׁנִּשְׁאֲבוּ. וְעַמָּא דְּאַרְעָא נוֹהֲגִין שֶׁמִּיָּד בְּאוֹר הַיּוֹם לָשִׁין בַּמַּיִם שֶׁלָּנוּ, אַף שֶׁעֲדַיִן לֹא עָבְרוּ שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה שָׁעוֹת. וְאַף שֶׁיֵּשׁ לָהֶם עַל מַה שֶּׁיִּסְמְכוּ, אֲבָל רֹב הַפּוֹסְקִים מַחְמִירִים בָּזֶה. וְעַל כֵּן צָרִיךְ לְזָהֵר בַּדָּבָר (עפמ"ג ומחה תנה).

אִם לֹא יוּכַל לְשַׁעֵר אֶת זְמַן בֵּין הַשְּׁמָשׁוֹת יַקְדִּים קְצָת, וּבִלְבַד שֶׁלֹּא יִשְׁאַב קֹדֶם שְׁקִיעַת הַחַמָּה. וְהַמְּנָהָג לְסַנֵּן אֶת הַמַּיִם וּלְכַסּוֹתָן. וּצְרִיכִין לְהַעֲמִידָם בְּמָקוֹם קָר. וּכְשֶׁהוּא נוֹשְׁאָם בַּיּוֹם לַבַּיִת, יְזָהֵר שֶׁלֹּא יָבֹא עֲלֵיהֶם הַשָּׁמֶשׁ.

יָכוֹל לִשְׁאוֹב בְּפַעַם אַחַת לְכַמָּה יָמִים, אֲבָל הַמִּצְוָה הִיא לִשְׁאוֹב בִּשְׁבִיל כָּל יוֹם וָיוֹם בִּפְנֵי עַצְמוֹ. וְנוֹהֲגִין שֶׁלֹּא לִשְׁאֹב בִּכְלֵי חֶרֶס יָשָׁן אֲפִלּוּ הוּא שֶׁל פֶּסַח אֶלָּא אִם כֵּן הוּא מְצֻפֶּה (גלעזירט) דִּכְלֵי חֶרֶס יָשָׁן שֶׁאֵינוֹ מְצֻפֶּה, אֵינוֹ הִדּוּר מִצְוָה, וְאֵין לְשַׁנּוֹת הַמִּנְהָג.

הַנְּהָרוֹת בִּימֵי נִיסָן, עַל פִּי הָרֹב הֵן יוֹתֵר קָרִים מִן הַבְּאֵרוֹת, וְעַל כֵּן יִשְׁאַב מִן הַנָּהָר. אַךְ לִפְעָמִים הַנְּהָרוֹת גְּדוֹלִים מֵהַפְשָׁרַת שְׁלָגִים וְאֵינָם קָרִים כָּל כָּךְ, אָז טוֹב יוֹתֵר לִשְׁאוֹב מִן הַבְּאֵרוֹת.

לֹא יִשְׁאֲבֵם עַל יְדֵי אֵינוֹ יְהוּדִי, אֶלָּא עַל יְדֵי יִשְׂרָאֵל.

לֹא יִתֵּן בִּכְלֵי שֶׁהָיָה בּוֹ דְּבַשׁ אוֹ שְׁאָר מֵי פֵּרוֹת, אֶלָּא אִם הִגְעִילוֹ קֹדֶם, מִכָּל שֶׁכֵּן שֶׁלֹּא יִתֵּן בִּכְלֵי שֶׁהָיָה בּוֹ דָּבָר חָרִיף אֲפִלּוּ לֹא הָיָה חָמֵץ, מִשּׁוּם דְּעַל יְדֵי דָּבָר חָרִיף, מְמַהֵר לְהַחְמִיץ, וַאֲפִלּוּ הַגְעָלָה לָא מַהֲנֵי לֵיהּ, גַּם לֹא יִתֵּן בִּכְלֵי נְחשֶׁת, שֶׁאֵינוֹ מְצַנֵּן כְּמוֹ שְׁאָר כֵּלִים.

אִם רוֹאֶה שֶׁלֹּא יַסְפִּיקוּ לוֹ הַמַּיִם שֶׁלָּנוּ, מֻתָּר לְהוֹסִיף לְתוֹכָן שְׁאָר מַיִם, וּבִלְבַד שֶׁיְּהֵא הָרֹב מִמַּיִם שֶׁלָּנוּ, וּלְכַתְּחִלָּה טוֹב שֶׁיִּהְיוּ שְׁנֵי שְׁלִישִׁים מִמַּיִם שֶׁלָּנוּ. וְיֵשׁ לְהַדֵּר, אִם אֶפְשָׁר, לִשְׁאֹב אֶת הַמַּיִם שֶׁמּוֹסִיפִין מִתּוֹךְ [מַשְׁאֲבָה] (פְּלוֹמְפּ) אוֹ שְׁאָר בְּאֵר מְכֻסֶּה, שֶׁאֵין הַשֶּׁמֶשׁ בָּאָה עַל הַמַּיִם.

כְּשֶׁאוֹפִין בְּיוֹם רִאשׁוֹן, צְרִיכִין לִשְׁאוֹב בְּיוֹם חֲמִישִׁי בָּעֶרֶב, כִּי בְּיוֹם עֶרֶב שַׁבָּת אִי אֶפְשָׁר לְצַמְצֵם בֵּין הַשְּׁמָשׁוֹת. וּבִשְׁעַת הַדְּחָק, אִם לֹא שָׁאַב בְּיוֹם חֲמִישִׁי, יִשְׁאַב בְּעֶרֶב שַׁבָּת לְאַחַר מִנְחָה, אוֹ בַּשַּׁבָּת עַל יְדֵי אֵינוֹ יְהוּדִי.

אֵין לִשְׁפֹּךְ אֶת הַמַּיִם מִפְּנֵי הַמֵּת, וְלֹא מִפְּנֵי הַתְּקוּפָה, שֶׁנֶּאֱמַר, שׁוֹמֵר מִצְוָה לֹא יֵדַע דָּבָר רָע. וּמִכָּל מָקוֹם לְכַתְּחִלָּה כְּשֶׁיּוֹדֵעַ שֶׁהַתְּקוּפָה תִּפּוֹל, יַנִּיחַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם חֲתִיכַת בַּרְזֶל קְטַנָּה וּנְקִיָּה, כְּמוֹ מַחַט,

וּתְהֵא תְלוּיָה בְּחוּט, שֶׁלֹּא יִצְטָרֵךְ אַחַר כָּךְ לְהַכְנִיס אֶת הַיָּד לְתוֹךְ הַמַּיִם לָקַחַת אוֹתָהּ, אֶלָּא יִמְשְׁכֶנָּה עִם הַחוּט.